

Til nr. 2 og 3

SF foreslår, at regeringens forslag om ekstraordinær forhøjelse af 6 pct.-fradraget udgår og erstattes af en forhøjelse af 3 pct.-fradraget og loftet for dette fradrag.

Idet der henvises til besvarelsen af spørgsmål 5 fra Skatteudvalget, ønsker SF at forhøje 3 pct.-fradraget over to år til i alt 5 pct. Denne del af forslaget kommer utvetydigt de lavestlønnede til gavn og virker reelt som en nedsættelse af de lavestlønnedes marginalskatteprocent med 2 procentpoints. Endelig foreslår SF, at loftet for 3 pct.-fradraget løftes fra 3.700 kr. til 3.900 kr. i 1991 og 4.100 kr. i 1992. Rent teknisk gøres dette i ændringsforslagene ved at angive beløbene som grundbeløb i 1987-niveau. Under forudsætning af en 2 pct.-regulering i såvel 1991 som 1992 vil beløbsgrænserne udgøre henholdsvis 3.900 kr. og 4.100 kr. i årets prisniveau.

Hermed har SF brugt omtrent samme provenu som regeringen over de to år, men skattelettelsen falder nu langt mere entydigt på lav- og mellemindkomstgrupperne, hvilket også fremgår af skatteministerens beregninger, jf. L 227, bilag 5.

SF understreger, at der ikke er fremkommet dokumentation for, at der er råd til skattelettelserne, ligesom SF gør opmærksom på, at det fandt det langt mere hensigtsmæssigt, hvis pengene – om de fandtes – blev brugt til at finansiere initiativer på beskæftigelses- og uddannelsesområdet.

Med ændringsforslagene har SF ønsket at vise en vej til at give skattelettelser til lav- og mellemindkomstgrupperne i stedet for regeringens forslag, der giver skattelettelser entydigt til mellem- og højindkomstgrupperne.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Stavad (S):

Jeg skal, da der er stillet et par ændringsforslag uden for betænkningen, meddele, at Socialdemokratiet undlader at stemme til de af SF stillede ændringsforslag.

Man kan selvfølgelig altid diskutere, om man skal anvende et beløb, som ministeren mener er

til rådighed, på den ene eller anden måde, men da vi er af den opfattelse, at de grupper, som SF forsøger at samle op med sit forslag, først og fremmest er grupper, der for hovedpartens vedkommende får offentlige overførselsindkomster, så er det, ligesom om man igen blander tingene sammen og forsøger at løse alting i skattesystemet.

Da vi samtidig som bekendt er af den mening, at progressionen i vores skattesystem starter på et for lavt niveau, og vi i den udstrækning, hvor der kan skaffes midler til at forhøje bundfradraget for 6 pct.-skatten, er parat til at medvirke, så mener vi, at ministerens forslag er at foretrække.

Men jeg kan ikke lade være med at stille et lille spørgsmål til finansministeren. Finansministeren har jo meget klogt de seneste dage udtalt sig om, at ufinansierede skattelettelser er uansvarligt, og at det er der ikke råd til. Og det er jo på en ganske alvorlig baggrund, at finansministeren har sagt disse kloge ord, da vi alle sammen har set budgetvurderingerne fra i går med et underskud i størrelsesordenen 20-30 mia. kr. i 1990.

Derfor vil jeg da godt spørge finansministeren, om han ikke er enig i de bemærkninger, som Socialdemokratiet har gjort i forbindelse med vores indstilling om at stemme for denne forhøjelse af bundfradraget for 6 pct.-skatten, som i 1991 vil koste en lille milliard og i 1992 vil koste 1,3 mia. kr.

Vi har sagt, at vi er parat til ved at lukke huller i skattesystemet at skaffe en finansiering, og at vi er parat til at gøre det meget hurtigt, når vi vender tilbage til oktober. Vi opfordrer skatteministeren og regeringen til at sørge for, at der ligger sådanne forslag, så vi ikke efterlader ufinansierede huller, som der – som finansministeren klogt har sagt – ikke er plads til i den finanslovssituation, vi befinder os i.

Derfor vil jeg bede finansministeren bekræfte, at han også i praksis vedstår sine kloge ord, som vi gerne vil bakke op omkring.

Jens Thoft (SF):

SF har med ændringsforslagene haft til hensigt at dokumentere, for det første at regeringens skattelettelse entydigt hviler på mellem- og højindkomsterne, og for det andet at det rent teknisk er ubesværligt i administrativ henseende at lægge skattelettelserne længere ned i indkomstgrupperne.